

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Krahuly a soudců JUDr. Lenky Novotné a Mgr. Jiřího Vilda ve věci

žalobce: **V. T. T.**, narozený dne „X“
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem „X“
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2022, č. j. MV-143039-4/SO-2022

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2022, č. j. MV-143039-4/SO-2022, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 20. 6. 2022, č. j. OAM-20950-75/PP-2018. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb. zamítl žádost účastníka řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť je důvodné nebezpečí, že by účastník řízení mohl závažným

způsobem narušit veřejný pořádek a současně byla účastníku řízení podle § 87e odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci rozhodnutí. V podané žalobě žalobce připustil, že se na území dopustil vážné trestné činnosti, šlo však pouze o jediný případ, a proto je nutno na ni nahlížet jako na pouhý exces z jinak řádného života, jehož lituje a své napravení prokazuje řádným chováním po dobu posledních 4 let od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Domnívá se, že v současné době již nepředstavuje aktuální a důvodnou hrozbu pro veřejný pořádek. V této souvislosti poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151.

2. Žalobce dále argumentoval tím, že na území České republiky, kde pobývá od roku 1995, má veškeré sociální vazby a soukromý život, naopak ve Vietnamu jako zemi původu již žádné zázemí nemá. Na území žije s družkou, dcerou M. R., nar. „X“ a synem T. P. Q., nar. „X“, kteří jsou občany ČR. Další dvě nezletilé děti (T. D. M., nar. „X“ a T. D. L., nar. „X“) jsou občany Vietnamské socialistické republiky a žijí se svou matkou v Teplicích na základě povolení k trvalému pobytu. Děti studují či plní základní školní docházku, jsou na něj odkázány materiálně i citově, družka je delší dobu nemocná a má se podrobit operaci. Poukázal na to, že finanční zajištění rodiny je závislé na jeho podnikání, jehož podstatou je provoz obchodu s potravinami a květinami. Nepovolením pobytu dojde k vážnému a nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života jeho i jeho rodiny. Napadené rozhodnutí proto nepovažuje za souladné s nejlepším zájmem dítěte vyžadovaným v čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, což namítal již v odvolání, a odporuje rovněž závěrům vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53. Dodal, že v případě návratu do země původu by bylo nemožné zajistit pravidelný osobní kontakt s dětmi, neboť jediný druh pobytu, o který by mohl žádat, je právě povolení k přechodnému pobytu, které mu přiznáno nebylo.
3. Žalovaný trval na svém závěru, že v daném případě převažuje zájem na ochraně společnosti před páčáním další závažné trestné činnosti žalobcem a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se s opakovaně uplatněnými námitkami žalobce již vypořádal. Při posuzování přiměřenosti vydaného rozhodnutí vzal v úvahu i výpovědi žalobce, jeho družky M. R. i jeho syna T. P. Q., který byl v době vydání rozhodnutí zletilý, přičemž žalobce neuvedl žádné závažné a výjimečné skutečnosti svědčící o závislosti syna na své osobě. Rodinné vazby žalobce byly narušeny především jeho pobytem ve výkonu trestu odnětí svobody, kdy si jeho družka i matka jeho dalších dětí byly nuceny zajišťovat potřeby své i svých dětí samostatně. Ze zjištěného skutkového stavu nevyplyvá bezpodmínečná závislost rodinných příslušníků na žalobci, neboť ve společné domácnosti s nezletilými dětmi nežije. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem souhlasil a žalovaný se po řádném poučení o možnosti vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a o tom, že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností

žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

6. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl původně držitelem povolení k trvalému pobytu, které mu bylo zrušeno v roce 2015 poté, co byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18. 8. 2014, sp. zn. 46 T 3/2014 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 2. 2015, č. j. 12 To 117/2014-5083 odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 9 let pro spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) zákona č. 40/ 2009 Sb., trestní zákoník, (dále jen „trestní zákoník“). Rozhodnutím Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 4. 10. 2018, sp. zn. 2 Pp 55/2018 byl z výkonu trestu podmíněně propuštěn a byla mu stanovena zkušební doba v trvání 7 let (do 4. 10. 2025). Z trestních rozsudků vyplývá, že žalobce byl jedním z těch, kdo provoz nelegálních pěstíren konopí organizoval a financoval, byl jejich „vlastníkem“ a měl profitovat ze zisku z úrody, který by rozhodně nebyl zanedbatelný. V jeho případě se jednalo o „podnikatelskou“ činnost a společenská škodlivost jeho jednání byla hodnocena jako výrazně vyšší než u „námezdních dělníků“. Jako osoba bez pobytového oprávnění podal žalobce žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu.
7. Primárně se soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí ve skutečnosti, že správní orgány nedostatečně a velmi všeobecně zdůvodnily existenci trvajících, aktuálního a důvodného nebezpečí, které žalobce představuje pro veřejný pořádek.
8. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyplývá, že správní orgány při svém rozhodování dospěly k závěru, že žalobci nelze udělit povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, neboť je důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Uvedly, jaké skutečnosti, a to i mimo spáchané trestné činnosti, je k tomu vedly. Svůj právní názor správní orgán I. stupně obsáhle odůvodnil na stranách 5-8 prvoinstančního rozhodnutí. Z jeho odůvodnění jednoznačně vyplývá, že jednání, jímž se žalobce dopustil trestného činu, považuje za tak závažné, že lze v jeho případě hovořit o narušení veřejného pořádku. Dále zohledňuje časový odstup od spáchané trestné činnosti a rovněž skutečnost, že dosud neuplynula ani zkušební doba podmíněného propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody. S ohledem na stanovení zkušební doby v trvání 7 let, měl správní orgán I. stupně za to, že si ono původní jednání žalobce, kterým došlo k narušení veřejného pořádku, pro účely vydání povolení k přechodnému pobytu zachovává stále svou aktuálnost.
9. Posuzoval-li správní orgán I. stupně dopad zamítavého rozhodnutí do soukromého a především rodinného života žalobce podle čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, (dále jen „pobytová směrnice“), dovodil, že je-li důsledkem jeho rozhodnutí povinnost žalobce vycestovat z území ČR (nejspíše do Vietnamu jako země původu), je takový zásah vzhledem k okolnostem případu přiměřený. Zdůraznil, že žalobce se sám připravil o možnost vést řádný rodinný život, neboť si musel být vědom, že svým jednáním ohrožuje především své děti, které připravil o klidné dětství s možností vytvořit si silné citové vazby k jeho osobě

a rovněž ohrozil jejich ekonomické zabezpečení. Nicméně nezletilé děti žalobce, které jsou občany Vietnamské socialistické republiky, nežijí se žalobcem ve společné domácnosti a jeho dcera M. R., která je občankou ČR, je již zletilá a studuje v Praze, proto dopady zamítavého rozhodnutí nepředstavují intenzivní zásah do rodinného života žalobce. Z hlediska rodinného života pak v důsledku nevydání povolení k přechodnému pobytu žalobci není zakázán samotný vstup na území ČR, takže rodinu může navštěvovat. Žalobce, který na území ČR pobýval výrazně menší část svého života, je v produktivním věku, jeho zdravotní stav je dobrý a v případě návratu do země původu není jeho věk omezujícím kritériem pro získání zaměstnání nebo provozování podnikatelské činnosti. Závěry správního orgánu I. stupně následně aproboval žalovaný, který ve svém rozhodnutí uvedl, že vzhledem k povaze a závažnosti trestné činnosti páchané žalobcem, jemuž byl ze všech obviněných uložen nejvyšší trest a který byl považován za organizátora trestné činnosti, je namíste považovat hrozbu narušení veřejného pořádku za aktuální. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2021, č. j. 3 Azs 114/2020-31, z něhož plyne, že podmíněné propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody nelze považovat za dostatečný důvod pro závěr, že nebezpečí narušení veřejného pořádku z jeho strany do budoucna nehrozí. Žalovaný se dále zabýval posouzením přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Ze zjištěného skutkového stavu, k němuž měl žalobce možnost se vyjádřit a žádné výhrady nevznel, dovodil, že dcera žalobce M. R. není dítětem mladším 21 let, o které by žalobce pečoval ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., nadto studuje v Praze a není na žalobci citově závislá. Stejně tak na něm není závislý zletilý syn T. P. Q., z jehož výpovědi plyne, že se v bytě žalobce a jeho družky zdržuje občas, jinak pobývá samostatně na jiné adrese, kam se chodí učit a kde má klid, žalobce mu neposkytuje kapesné, ale pouze občasné peněžitě dárky. Další dvě nezletilé děti žalobce žijí se svou matkou, žalobce ani netvrdí, že by s nimi žil ve společné domácnosti a zajišťoval jejich potřeby. Případnou finanční výpomoc jim může poskytovat i po opuštění území ze svého domovského státu. Z výpovědi družky žalobce vyplynulo, že má vlastní příjem ze zaměstnání, není tedy na žalobci finančně závislá a jejich vztah byl v minulosti opakovaně přerušen nejen v důsledku jeho odsouzení, ale již dříve po dlouhé časové období, kdy pobývali každý s jinými partnery, s nimiž mají děti. Stejně jako správní orgán I. stupně i žalovaný nezjistil porušení namítaných ustanovení § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., Úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod ani rozpor s Úmluvou o právech dítěte a dospěl k závěru, že v daném případě převažuje zájem společnosti na ochraně veřejného pořádku před individuálními zájmy žalobce.

10. Dle zdejšího soudu z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, která tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 4 Ads 123/2009-99), jednoznačně vyplývá, že tyto svůj právní názor řádně odůvodnily a uvedly, proč a z jakého důvodu se domnívají, že žalobce představuje aktuální a důvodnou hrozbu pro veřejný pořádek.
11. S ohledem na shora uvedené shledal soud žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně plně přezkoumatelnými. V projednávané věci nedošlo k porušení ani § 68 správního řádu, ani § 89 odst. 2 správního řádu.
12. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
13. Dle čl. 27 bodu 1 pobytové směrnice členské státy smějí omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů

veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům.

14. Podle čl. 27 bodu 2 pobytové směrnice musí být opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.
15. Předmětem sporu v projednávané věci je předně skutečnost, zda došlo k naplnění podmínek pro aplikaci shora citovaného § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalobce nepopíral, že se v minulosti dopustil trestné činnosti, nicméně se neztotožnil s postupem žalovaného, který přistoupil k uplatnění uvedeného ustanovení.
16. K otázce tzv. výhrady veřejného pořádku se vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, a ačkoliv se poukazované rozhodnutí týká rozhodování o správním vyhoštění, má soud za to, že je třeba níže uvedené požadavky uplatnit i v případě žalobce. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ pro účely výkladu ustanovení zákona o pobytu cizinců, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů.“ V tomto kontextu je třeba zmínit, že celá hlava IV zákona o pobytu cizinců nazvaná „Pobyt občana Evropské unie a jeho rodinných příslušníků na území“ byla do tohoto zákona vnesena v důsledku implementace práva Evropské unie do českého právního řádu. Z toho důvodu musejí být ustanovení této hlavy zákona vykládána eurokonformním způsobem, to jest mj. s respektem k čl. 27 pobytové směrnice.
17. Při posuzování závažnosti jednání cizince a hrozby narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců se s ohledem na shora uvedené správní orgán tedy nemůže spokojit pouze s konstatováním spáchané trestné činnosti žadatele, ale musí se zabývat také dalšími individuálními okolnostmi života cizince a zohlednit jeho celkovou životní situaci, aby mohl zhodnotit potenciální nebezpečnost cizince do budoucna.
18. Ze skutkového stavu, jak byl popsán shora, plyne, že žalobce v roce 2013 jako člen organizované skupiny spáchal zvláště závažný zločin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů, kdy spolu s dalšími osobami provozoval za využití moderní, nákladné a sofistikované technologie technicky velmi dobře vybavené pěstírny konopí za účelem výroby zakázané omamné a psychotropní látky ve velkém rozsahu, přičemž žalobce byl tím, kdo v rámci svého „podnikání“ trestnou činnost organizoval. Žalobce se tedy společně s dalšími osobami dopustil jednání, jímž naplnil skutkovou podstatu trestného činu, jehož objektem je zájem na ochraně společnosti proti ohrožení vyplývajícimu z nekontrolovaného nakládání s omamnými a psychotropními látkami. Obecnou a typovou společenskou nebezpečnost trestného činu spáchaného žalobcem soudy hodnotily jako vysokou, a to zejména ve vztahu k významu společenského zájmu chráněného zákonem, postavení žalobce v rámci organizované zločinecké skupiny a rozsahu páčání trestné

činnosti. Byť od spáchání trestné činnosti uplynulo již 10 let a v tomto mezidobí se žalobce nedopustil žádné další trestné činnosti, nemůže být tato doba považována za řádné vedení života, neboť převážně zahrnuje pobyt žalobce ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody, čímž byl v podstatě „donucen“ vést řádný život, což nelze považovat za dobrovolné jednání. Aktuálnost a důvodnost nebezpečí pro veřejný pořádek nelze spojit pouze s okamžikem páchaní trestné činnosti.

19. Pokud jde o skutečnost, že žalobce byl z výkonu trestu podmíněně propuštěn na základě rozhodnutí Okresního soudu v Karlových Varech, lze přisvědčit argumentaci žalobce, že pro užití tohoto institutu je nezbytné, aby soud shledal, že odsouzený prokázal svým chováním ve výkonu trestu polepšení a že lze očekávat, že v budoucnu povede řádný život. Řečené nezpochybnil ani správní orgán I. stupně a ani žalovaný. Není ovšem možné od správních orgánů očekávat, že se při svém rozhodování a posuzování, zda je u žalobce možné očekávat změnu v přístupu k respektování právních předpisů a vedení řádného života v budoucnu, bez dalšího spokojí se skutečností, že bylo vydáno rozhodnutí o podmíněném propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody, kde se soud touto otázkou při svém rozhodování zabýval. Uplatnění institutu podmíněného propuštění totiž samo o sobě nevypovídá nic o riziku dalšího protiprávního jednání žalobce, nezaručuje, že se skutečně napravil. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že skutečnost, že byl žalobce podmíněně propuštěn na svobodu a jak tvrdí, žije řádným životem po dobu cca 4,5 roku, ještě automaticky neznamená, že již nepředstavuje nebezpečí pro společnost, a to právě i s ohledem na povahu trestné činnosti, které se dopustil, a roli, kterou při páchaní trestné činnosti zastával. Dle názoru soudu není možné automaticky předpokládat pominutí či oslabení nebezpečí narušení veřejného pořádku jen s poukazem na rozvinutý rodinný život, a to tím spíše, že rodinný život (soužití s jeho nynější družkou od roku 2012 a starší dcerou) nebránil žalobci v páchaní trestné činnosti. Soud je nadále přesvědčen, že je to až zkušební doba podmíněného propuštění, která byla okresním soudem stanovena, jež může poskytnout dostatek času, aby odsouzený prokázal, že účel trestu byl naplněn a prakticky osvědčil, že již vede řádný život (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34).
20. V nyní projednávané věci tak soud při zohlednění nejen žalobcem spáchané trestné činnosti, ale i individuálních okolností jeho života dospěl shodně jako správní orgány k závěru, že dosavadní a současný život žalobce nedávají do budoucna dostatečné záruky pro to, že žalobce povede na území České republiky spořádaný život neohrožující důležité zájmy celé společnosti.
21. Pokud žalobce namítá, že správní orgány neučinily správný závěr o aktuálnosti a důvodnosti nebezpečí, které v současné době žalobce představuje pro veřejný pořádek, a nezabývaly se posouzením nezbytnosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života napadeným rozhodnutím, nelze mu podle názoru soudu přisvědčit.
22. Z odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že se správní orgán I. stupně i žalovaný podrobně zabýval tím, zda lze na žalobce hledět jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie mladšího 21 let ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž dospěl k závěru, že tento předpoklad je naplněn u syna T. P. Q., který však je zletilý a není na žalobci finančně ani jinak závislý. Dále zkoumal existenci důvodů pro zamítnutí jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu ve smyslu § 87 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a naplnění podmínek pro aplikaci § 87e odst. 1 písm. f). Závěr, že žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, zdůvodnil povahou trestné činnosti páchané žalobcem. Uvedl,

že pokud se cizinec dopustil jednání, které je trestným činem, jedná se nepochybně o narušení veřejného pořádku, a to dokonce závažným způsobem. Následně se zabýval definováním samotného pojmu veřejný pořádek a konstatoval, že jednání žalobce, za které byl odsouzen, je závažné a vysoce společensky nebezpečné, neboť žalobce spáchal zločin jako člen organizované zločinecké skupiny, kterou řídil, a v úmyslu získat pro sebe značný finanční prospěch. Při hodnocení situace žalobce vzal rovněž v úvahu časový odstup od spáchání trestného činu, kdy uvedl, že žalobce se od odhalení trestné činnosti v roce 2013 sice žádné další trestné činnosti nedopustil, ovšem rovněž poznamenal, že žalobce byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody teprve 4. 10. 2018 a zkušební doba byla stanovena do 4. 10. 2025. Na základě shora uvedeného byl žalovaný přesvědčen, že žalobce i nadále představuje nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku a že vzhledem k okolnostem zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu nepředstavuje mimořádně závažný zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Poukázal na to, že vydaným rozhodnutím není do budoucna znemožněno žalobci získat povolení k přechodnému pobytu, pokud splní zákonné podmínky pro jeho vydání a zejména též osvědčí, že dlouhodobě vede řádný život, resp. plní si své zákonné povinnosti.

23. Ze shora uvedeného je zcela zřejmé, že se správní orgány při posuzování aktuálnosti a důvodnosti hrozby, kterou by žalobce představoval pro veřejný pořádek do budoucna, nespokojily s pouhým odkazem na skutečnost, že se žalobce v minulosti dopustil trestného činu. Naopak vzaly v úvahu závažnost trestného činu, kterého se žalobce dopustil, úlohu žalobce v rámci spáchané trestné činnosti, dobu, která od jejího spáchání uplynula, následné chování žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody, jakož i dobu uplynulou od rozhodnutí okresního soudu o podmíněném propuštění na svobodu. Řádným a přezkoumatelným způsobem zdůvodnily, v čem spatřují důvod trvání hrozby pro veřejný pořádek ze strany žalobce a své pochybnosti o změně jeho přístupu k respektování zákona. Soud je toho názoru, že správní orgány dostatečně zohlednily individuální okolnosti případu žalobce, včetně posouzení nezbytnosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
24. Soud se zcela ztotožňuje se závěrem vyplývajícím z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, podle kterého zájem na ochraně společnosti před hrozbou páčání závažné trestné činnosti spojené s drogovou problematikou převažuje nad individuálními zájmy žalobce a že nevydání povolení k přechodnému pobytu představuje sice určitý zásah do rodinného života žalobce, ovšem nikoli zásah nepřiměřený.
25. Soud rovněž shledal napadené rozhodnutí v souladu i s pobytovou směrnicí. Existenci žalobcem namítaného rozporu mezi rozhodnutím vydaným podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců a článkem 27 odst. 2 alinea 1 a 2 pobytové směrnice by bylo možné shledat pouze v případě, pokud by důvodem pro zamítnutí povolení k přechodnému pobytu byla pouze skutečnost, že byl žalobce pravomocně odsouzen k trestnému činu. Tak tomu ovšem v projednávané věci není. Jak je z výše uvedeného patrné, správní orgány při svém rozhodování zohlednily i další okolnosti týkající se případu žalobce.
26. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 2. srpna 2023

JUDr. Jiří Krahula v. r.
předseda senátu